

متن پرسش

سلام و رحمه الله: إن شا الله توفیقتون روز افزون، یک سوال خدمتتان داشتم، یک زمان هایی هست عزمون جزم میشه برای کار درست و خدایی کردن و همه آنچه که می‌دانیم درست هست، یک مدتی هم می‌ریم جلو با انرژی اما بعد از مدت کوتاهی خسته میشیم، یک حالتی بر ما رخ میده که یک فشار سنگین روانی در فکر و خیالمون به شدت ما رو منصرف و خسته از ادامه راه می‌کند! بعد دوباره برمی‌گردیم به همون حالت قبل که اون انرژی و عزم نیست و کوتاهی هست و بی‌خیالی و روزمرگی و... ما از طرفی می‌دونیم اون حالت اول درست هست و باید انجام بدیم اما از طرفی احساس می‌کنم عادت پیدا کردیم به حالت دوم چه باید کرد که ثابت قدم شد؟ و قلباً راضی و عاشق به حالت اول بود. ممنون خدا شما رو خیر بده بی زحمت بنده را راهنمایی کنید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال قصه آدم‌ها از همین نوع است. عمده روحیه صبر و شکیبایی و مقاومت است تا اگر قبضی هم به سراغ انسان آمد، همچنان در انجام وظایف فردی و اجتماعی‌اش کوشا باشد تا شامل این وعده الهی بگردد که می‌فرماید: «وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةِ أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ» آن‌هایی که در طلب رضای خدا راه صبر پیش می‌گیرند و نماز به پا می‌دارند و از آنچه نصیبتان کردیم پنهان و آشکار انفاق می‌کنند و در عوض بدیهای مردم نیکی می‌کنند، اینان هستند که عاقبت منزلگاه نیکو یابند.
موفق باشید